

Như Khúc Nhạc Buồn

Truyện Dài Dư Thị Diễm Buồn

Chương Mười Một

Sau khi hết phép tuần trăng mật thành hôn, Viết Bằng trở ra đơn vị. Thu Bình sống với mẹ chồng, ngày hai buổi sáng cô xách ô đi, chiều xách ô về, thường lệ không gì thay đổi như lúc chưa lập gia đình. Bề ngoài trong tầm mắt cô thì thấy cũng như thường, nhưng thật ra thay đổi rất nhiều! Trước nhất cô Thu Bình ngày nay đã trở thành bà Viết Bằng rồi. Thay đổi toàn diện cuộc sống hoàn cảnh gia đình, ngoại cảnh của một phụ nữ khi đã có chồng... và nhất là cuộc sống nội tâm của con người. Thu Bình ngày xưa thơ ngây trong trắng tự do trong phạm vi của mình. Thu Bình ngày nay, đắn đo, tư lự, ý tứ... Mặc dù cô được tình yêu thương của má chồng tròn vẹn mà không phải cô dâu nào muốn cũng có được. Nhưng cái cô muốn cứ canh cánh trong lòng là được gần gũi, sớm hôm chăm sóc chồng... Nỗi nhớ niềm thương như đan kín tâm tư, để quay quắt luôn trĩu nặng nghĩ ngợi về chồng, khiến đôi lúc cô cảm thấy hắt hiu và buồn vô cùng.

Nhưng thời gian là liều thuốc trị hết mọi ưu phiền, và dâu rồi cũng vào đó. Thượng Đế đã ban cho con người tình yêu thương, cùng sức chịu đựng hơn nhiều sinh vật khác trên thế gian này. Thời gian sau này, khi chàng về thăm, khi thì Thu Bình nghĩ phép ra thăm chồng năm mười ngày hay nửa tháng. Thấy dâu, con vất vả vì đường thăm nom xa xôi, bà Hải gợi ý khuyên con dâu:

- Này Thu Bình, thằng Bằng xin đổi về gần nhà thì khó... Nhưng con xin theo chồng làm việc thì có lẽ sẽ dễ dàng hơn... Hay con xin ra làm bệnh viện đâu gần chỗ nó cho tiện, chớ vợ chồng trẻ mỗi đứa một nơi cũng buồn, và nhiều bất tiện lắm đó con...

Thu Bình nhìn mẹ chồng với lòng biết ơn:

- Cảm ơn mẹ, để con tính lại với anh Bằng... Nhưng mẹ à, nếu con đi rồi nhà chỉ có một mình mẹ sẽ buồn lắm...

Bà Hải cười hiền:

- Có buồn gì đâu, mẹ đã quen rồi... Bởi trước lúc con về làm dâu nhà này, thì mẹ cũng chỉ sống một mình bao nhiêu năm rồi vậy. Thằng Bằng đi học quân sự đã xa, rồi đi lính càng xa hơn... Con đừng lo, hãy bàn lại với nó xem sao mẹ thấy vợ chồng sống gần gũi bên nhau thì vẫn tốt hơn đó con...

Thu Bình nghĩ, cha mẹ không bằng lòng tác hợp mối lương duyên giữa Viết Bằng và con gái mình. Nhưng họ cho làm đám cưới là để cho con không xách gói theo không người ta... Chớ trong ba má cô không đời nào, không bao giờ bằng lòng gả! Cô đau buồn và khổ tâm lắm, nhưng đã yêu thì bất chấp mọi giá phải trả... Tình yêu của mẹ chồng dành cho, và nhất là tình yêu thương của chồng đong đầy, lấp vá những phiền muộn và âu lo của Thu Bình sau ngày thành hôn.

Thu Bình hôm nay ra thăm chồng. Sau lưng cô là dải núi thấp chạy dài xa mờ, lẫn lộn những ngọn cây cao rậm rạp có một màu xanh xám. Trước mặt cô, cách hàng rào và sân của khách sạn là con đường lớn, dài cho xe chạy nằm dọc theo sát bờ biển cát trắng, nhấp nháy dưới ánh sáng mặt trời chói rọi. Biển mênh mông, lồng bóng những con hải âu bay lượn kêu oang oác hòa với tiếng trùng khơi, tạo thành âm ba lúc nhẹ nhàng lúc hùng dũng sinh động. Thu Bình mỉm cười thầm nghĩ nếu mình là người viết nhạc chắc chắn sẽ sáng tác được những bản nhạc trữ tình và có hồn.

Đứng trước cửa phòng ngủ ở khách sạn, Thu Bình phóng tầm mắt nhìn cảnh vật chung quanh. Trên bầu trời bao la bát ngát màu thiên thanh dịu mát, đùn những cụm mây ngồn ngộn màu trắng đục ở bìa tựa như bông gòn. Phía trời xa dạ ánh nắng phản chiếu đám mây mỏng chạy dài, có vân ửng đỏ pha trộn màu xám tro, màu hồng lam, lốm đốm màu hoàng yến, màu tím nhạt... Lẫn lộn trong mây có in mờ ảo lơ lửng những hình tượng như: chiếc thuyền, con chim, kỳ lân, khóm hoa, cá lội... Trong đám mây có thiên hình vạn trạng đó, đã tạo thành bức tranh khổng lồ chiếm lơ lửng một vùng trời cao. Dưới biển nước chậm chờn, trong xanh mênh mông như vô bờ, vô tận... Từng đợt sóng dập dồn đổ xô nối đuôi theo triền sóng vụn bọt trắng xóa. Người đời đã thi vị hóa, thường bảo đó là hoa sóng, hoa trên sóng hay hoa biển.

Tiếng sóng reo hùng hồn từ ngoài trùng khơi âm âm vỗ vào bờ, hòa với tiếng kêu oang oác của bầy hải âu lông trắng như tuyết, mỏ vàng nghệ đùa giỡn, bay lượn trên không gian trong vắt, chấp chóa những ánh sao của màu nắng thủy tinh. Nơi đây gió biển mát rượi liên tục thổi rạt rào không ngừng, đưa đẩy bẹ lá dài của bờ dứa cao nằm sát bãi. Âm thanh rào rạc reo vui hàng thùy dương dọc theo bờ biển run run cành chắt, lá xanh như ngọc bích theo bốn mùa xuân, hạ, thu, đông không đổi thay... Nước Việt hình cong chữ như S, nằm cheo leo sát Đại Tây Dương trên bản đồ trông thật nhỏ bé. Nhưng chỉ một vùng đất trong tầm mắt của Thu Bình, cho cô thấy và nhận biết rằng quê hương Việt Nam đẹp lắm... Đẹp và sống động hơn cảnh trong những phim ảnh của ngoại quốc như: Pháp, Ý, Nhật, Bồ Đào Nha... mà thời còn cấp sách, cô cùng bạn thân đã ước mơ có một ngày được thăm viếng.

Ngoại cảnh tươi vui có trời cao vòi vọi, biển nước trong xanh bao la, bát ngát... Khiến Thu Bình mở rộng tầm mắt, cảm thấy tâm tư thoải mái yêu đời và niềm hạnh phúc ngập lòng. Cô chép miệng, lòng đầy ngưỡng mộ dù cho một họa sĩ tài hoa xuất chúng cũng không thể nào vẽ ra một bức tranh vĩ đại như vậy. Chỉ có tạo hóa, phải chỉ tạo hóa mới có được tạo tác bức tranh khổng lồ và diễm tuyệt như thế này... Thu Bình chợt thấy dưới đường có chiếc xe díp trờ đến chậm chạp rồi dừng hẳn. Viết Bằng nhảy ra khỏi xe hai ba quân nhân khác còn ngồi lại. Họ vẫy tay chào nhau, chàng vừa quay lưng, chiếc xe rú "ga" nổ giòn rồi mất hút sau ngã quẹo. Chàng đi nhanh lên lầu như chạy, còn Thu Bình nãy giờ nhìn thấy rõ cả, nhưng cô làm như không nghe, không biết gì hết, vẫn giữ thế đứng xoay người phóng tầm mắt nhìn biển...

Viết Bằng nhanh chân đến gần sát lưng Thu Bình. Chàng choàng tay ôm chầm và hôn lên tóc vợ:

- Em đến sớm không, xe đến có đúng giờ không? Em đi đường xa chắc mệt lắm hả, ăn gì chưa, sao không ở trong phòng nằm nghỉ cho khỏe?

Viết Bằng hỏi tứ tung, rồi anh diu vợ vào phòng khách sạn, mình đã đặt sẵn. Bởi anh thường theo đơn vị tác chiến rày đây mai đó, ít khi về thành phố. Nên anh cùng mấy người bạn độc thân tại chỗ (có vợ ở xa) mượn chung căn nhà nhỏ, để khi nào đi công tác về có chỗ để tạm nghỉ ngơi. Nhà mượn không tiện nghi, và lúc nào cũng có kẻ đi thì có người về rộn rang và ồn ào lắm. Cho nên vợ anh không tiện ở đó, mỗi khi ra thăm chồng. Họ cần có không gian cho hai người.

Thu Bình dí ngón tay lên trán chồng, cười bảo:

- Em khỏe mạnh lành lặn và đang đứng trước mặt anh rồi đây. Anh hỏi gì nhiều quá vậy, làm sao em nhớ mà trả lời hết? Thiệt là tệ quá mà, sao anh không hỏi má dạo này ra sao, đang làm gì, có khỏe không? Bộ anh không nhớ má, và không sợ má la sao nè?

Viết Bằng cười ngát:

- Nhớ nhớ má lắm chứ, nhưng hồi xưa kia... Bây giờ có vợ, nhớ vợ trước và nhớ vợ nhiều hơn...

Chàng vừa nói vừa ôm vợ hôn lấy hôn để! Thu Bình đẩy nhẹ chàng ra, mở va-li lấy bộ đồ sạch đưa cho chồng cười chum chim bảo:

- Em có đem quần áo ra cho anh, quần áo mặc ra ngoài và mấy bộ đồ ngủ nữa... Hãy đi tắm đi, mình mấy đây mồ hôi và khét nắng quá đi!

Viết Bằng như tỉnh giấc chợt hứng cười cầu tài hôn lên trán vợ, neoh mắt rồi lấy bộ đồ đi vào phòng tắm. Chàng vào phòng tắm chẳng bao lâu, Thu Bình nghe tiếng nước chảy róc rách rào rào, cùng tiếng huýt sáo những bài nhạc hùng vui tươi... rồi tiếng hát véo von của chồng với những câu hát của bài này nhập vào bài kia "...Đừng chê anh lính đám cưới nhà binh em ơi... Em sẽ là cô dâu đẹp tuyệt vời..." Rồi rí rả mùi mẫn "...Ai nói với em nếu anh là lính... Lính không biết yêu mỗi khi gần em... Khi lính đã yêu rừng tàn núi lở... Dù đời có nhiều dang dở, nhưng bao la như bờ đại dương..." Rồi mấy câu của bài "Rừng lá Thấp/ Những Đồi Hoa Sim/ Cánh Thiệp Đầu Xuân..." Thu Bình mỉm cười vui lây với niềm vui rộn ràng thiết tha, nồng ấm của chồng, nó vừa trẻ trung vừa yêu đời vui tươi như đứa trẻ. Bởi nàng cũng đã quen thuộc nghe những bài hát không đầu không đuôi, với giọng như thùng thiếc bễ mà chồng thường hay ngâm nga. Khi thì lớn, khi thì nhỏ, có khi lầm bầm trong miệng những lúc tâm tư chàng vui, hay buồn!

Những ngày ra thăm chồng là niềm hạnh phúc lớn của Thu Bình. Thời gian vợ ra thăm, Viết Bằng được "xếp" cảm thông cho nghỉ phép đặc biệt đôi ngày. Và chàng được tạm thời về giải quyết những việc hành chánh thường nhật ở bản doanh đơn vị, chứ không đi hành quân trong đèo heo gió hú... Vì thế Viết Bằng sau khi xong việc, chàng có thời gian bên vợ suốt những ngày nàng ra thăm. Mỗi ngày chiều tan sở, chàng đưa vợ đi ăn, đi dạo chợ, đi thăm những thắng cảnh trong vùng. Vợ chồng ngày đêm sum vầy hạnh phúc, quẩn quít bên

nhau... Cuối tuần có thời gian được nghỉ lâu hơn, chàng đưa vợ đi thăm viếng những thắng cảnh đẹp, những di tích lịch sử trong thị tứ và quanh vùng ngoại ô Nha Trang.

Nha Trang là thành phố của tỉnh Khánh Hòa, cách thủ đô Huế sáu trăm hai mươi bảy (627) cây số về phía Nam, cách Hòn Ngọc Viễn Đông (Sài Gòn) bốn trăm bốn mươi hai (442) cây số về phía Đông Bắc. Nước Việt Nam nói riêng, và nói chung trong vùng Đông Nam Á có hai bờ biển đẹp và nổi tiếng nhất là bãi biển Nha Trang và Đại Lãnh. Nha Trang ngoài bãi biển đẹp để tắm, nổi tiếng đó đây mỗi năm thu hút cả mấy chục ngàn du khách đến thăm, nhờ có bãi cát trắng phau, nước trong xanh như mắt mèo... Ngoài ra biển Nha Trang còn cho nhiều hải sản lành, tươi ngon như những vùng biển khác ở miền Nam là Vũng Tàu, Gò Công, Rạch Giá... Vùng biển Nha Trang sản xuất nhiều cá thu, cá ngừ, cá hồng, cá chim đen, cá chim trắng, tôm hùm, hải sâm, sò huyết... Riêng yến có nhiều ở hòn Dung, hòn Khói, hòn Chà Là... Ngoài khơi Nha Trang còn có nhiều đảo, nhiều hòn có phong cảnh vừa đẹp, vừa nhiều tài nguyên đem lợi ích cho Quốc Gia như: hòn Tre, hòn Yến, hòn Rùa, hòn Chồng, hòn Nội, hòn Ngoại, hòn Hồ... Vùng biển Nha Trang còn có nhiều san hô đã tạo thành rừng hoa như kỳ quan, có nhiều màu sắc rực rỡ dưới đáy biển.

Về đêm từ bờ nhìn ra biển, những ghe đánh cá đậu ken nhau chạy dài hàng mấy cây số... Đèn đuốc sáng trưng của các tàu, ghe bán chè, bán cháo... dập dềnh mặt biển trông như một thành phố nổi. Văn nghệ sĩ đã thi vị hóa và thắp sáng thêm Nha Trang với những bài thơ, những truyện dài tình cảm, những bản nhạc trữ tình như bài *"Nha Trang"* do ca sĩ Hà Thanh *"Nha Trang là miền quê hương cát trắng..."* có giọng hát ngọt ngào, làm mát dịu lòng người. Nhờ vào lời ca, giọng hát của ca sĩ Hà Thanh ảnh hưởng quyến rũ nên đã cuốn hút dẫn dụ du khách tìm đến với Nha Trang trong niềm trân quý, và yêu thương đậm đà...

Mỗi chiều về đi làm về, Viết Bằng tắm rửa thay đổi thường phục đưa vợ đi ăn ở những quán dọc theo ven biển nổi tiếng về hải sản như: Mực tươi nướng ngói dòn nắm mèo bún tàu, tàu hủ ki, cá đuối non nấu canh chua, tôm bạc lột vỏ khèo (rim) với khóm và thịt ba chỉ. Tôm he sống nhảy soi soi có màu hồng mới nhìn như tôm chết. Tôm he nướng, hoặc nhúng giấm ăn với bún và rau sống... Tôm hùm xào hành gừng, cá bò chiên tươi sốt chua ngọt... Có hôm Viết Bằng đưa vợ ra thăm vùng Thủy Triều, Cam Ranh. Đặc biệt nơi đây có cát trắng thuộc loại quý dùng trong công nghệ, biến chế thành thủy tinh để Chánh phủ ta cho xuất cảng qua Pháp, Nhật hàng năm đã đem lại nguồn tài nguyên dồi dào cho ngân sách Quốc gia.

Cuộc vui nào rồi cũng tàn, mười mấy ngày qua nhanh như chớp. Để rồi Viết Bằng sáng sớm sương còn mờ khắp lối, chàng chở đưa vợ ra bến xe đò, để kịp chuyến xe sớm nhất để trong ngày về đến Sài Gòn. Nơi phồn hoa đô hội Hòn Ngọc Viễn Đông thân thương mà hai vợ chồng họ được sanh ra và lớn. Hiện tại nơi đó vợ làm việc, và mẹ chàng đang mong chờ con dâu đi thăm chồng trở về... Và cũng trong ngày đó, chàng trở ra đơn vị, cùng đồng đội đi khắp đó đây trong vùng và các tỉnh lân cận... Để bảo vệ vùng bờ biển của lãnh thổ, và đem an ninh yên bình cho trẻ em cấp sách đến trường, dân lành yên tâm trồng tía, làm ăn, bán buôn...

Ngoài đường trời còn tối thui, đèn đường vẫn còn thì Viết Bằng dùng xe Honda chở đưa vợ ra bến xe đò. Chiếc xe Honda này là của người bạn có nhà trong thành phố cho mượn để đưa vợ đi đó, đi đây trong những ngày nàng ra thăm. Trước khi ra cửa Viết Bằng lấy áo khoác lên vợ, nhẹ giọng bảo:

- Ngoài trời có nhiều sương mù nên lạnh lắm... Em nhớ giữ gìn sức khỏe, người ta nói cô dâu mới thường ốm yếu, nhưng khi có chồng rồi thì người hồng hào mập mập lên... Ở nhà bộ mẹ khó với em lắm sao, mẹ không nấu gì ăn sao mà em vẫn ốm nhom như mới về nhà chồng? Nếu những món mẹ nấu em ăn chưa quen thì ghé qua tiệm ăn. Em càng ngày càng ốm, anh thấy không yên tâm chút nào...

Thu Bình nghe lòng mình ấm và hạnh phúc cho sự lo lắng của chồng. Cô mỉm cười lí lắc:

- Anh nói như vậy mà trước mặt mẹ thì phiền lắm nghe. Mẹ yêu thương lo cho em từ giấc ngủ, và thay đổi món ăn hàng ngày... Nhưng xa anh như vậy thì làm sao mập nổi đây ông xã?

Viết Bằng bùi ngùi cảm động thương yêu vợ nhiều hơn. Hôn lên tóc nàng, chàng bảo:

- Hay em nghỉ lại, nghỉ việc hoặc xin ra đây làm để chúng ta gần gũi nhau hơn. Thiệt em ở trông xa quá, đôi khi muốn về thăm nhưng chỉ có một hai ngày phép nên không về được...

Thu Bình cười:

- Mẹ đã gợi ý em xin ra làm việc ở đây sớm hôm có nhau. Nhưng để mẹ ở nhà một mình buồn tội nghiệp...

Viết Bằng sáng ngời đôi mắt, nói ngay:

- Tốt quá, vậy em còn chần chờ gì nữa mà không xin ra đây với anh? Anh biết bà không muốn xa em, nhưng bà cũng thương và tội nghiệp cho con trai nhớ vợ nhiều hơn. Cho nên mẹ vui vẻ khuyên em nên đi theo anh đó...

Viết Bằng đứng bên dưới, sát chỗ vợ ngồi trên xe. Chàng chờ cho chiếc xe vợ đi rời bến mới trở về, mà lòng xa vắng buồn tênh!

Xe đi Gài Gòn chạy qua các con đường lớn, nhỏ rồi xa dần thành phố Nha Trang... Gió lạnh ập vào cửa sổ xe, xe chạy chẳng bao lâu mà hành khách đi buôn bán, nhứt là những bạn hàng đi bán chợ đã ngổ đầu ngủ gà ngủ gật. Còn người đi đường khoảng xa như Thu Bình thì co ro trong áo ấm, khăn len choàng cổ, nón vớ chống lạnh đôi mắt nhìn trời mông lung. Nhà cửa phố thị, vườn tược, ruộng nương thụt lùi, thụt lùi về phía sau hướng xe chạy tới trong khi gió ào ạt luồn vào cửa sổ xe. Thu Bình nhắm mắt dưỡng thần và cố tìm giấc ngủ, nhưng không tài nào! Cô nhìn hai bên đường ngược chiều xe chạy vùn vụt, xa xa có những ngôi nhà ẩn hiện dưới tàng cây. Khói nấu cơm sớm còn lờn vờn và cuốn quyện hòa mờ mịt với sương mù còn là đà vùn về mái nhà, cỏ cây, trên những thềm ruộng, hay những đám rau xanh... của nhà nông trồng tĩa dọc dài theo hai bên đường lộ đá... Mặt trời nhú lên ở phương đông, những vệt ngũ sắc rực rỡ đưa ánh sáng hồng tươi lên vạn vật. Cách xa rất xa đường xe, có những dãy núi chập chùng chạy dài, lò lộ màu xám da chuột tỏa khói dày đậm màu khói lam sẫm sồi trên ngọn. Thoạt nhìn tưởng chừng như khói núi vùn về liền với những đám mây trời xám xanh pha hồng của bầu trời hùng đông.

Đang bon bon trên đường đá, bỗng xe hãm máy gắt! Hành khách ai không vững thì bị ngã nghiêng... Kề ngồi cùng băng không tay dựa bị đùn cụt lại! Tiếp theo là tiếng máy bà bạn hàng cầu nhàu, la ơi ới rửa xả văng tọc om sòm... Bởi bác tài xế thắng gấp để tránh con chó đang chạy băng ngang đường. Rồi hành khách trên xe trở lại bình thường, và lai rai có những người đi vào cơn ngủ chập chờn vì mệt... Thu Bình cảm thấy khó chịu vì mùi xăng dầu của xe và mùi dầu hắc của nhựa đường... Trán cô rịn mồ hôi, bà khách tốt bụng ngồi cạnh biết được, thò tay vào áo túi lờ mặc bên trong, lấy ra chai dầu nhĩ thiên đường bằng ngón tay đưa cho Thu Bình bảo:

- Cô xúc tạm chút dầu cho đỡ, chắc là bị gió máy và nắng rồi... Về nhà nhớ mua thuốc cảm mà uống, đừng để cảm nó xâm nhập thì lâu hết lắm đó nghe cô.

Thu Bình đầu óc đang rã rời, nghe bà khách đồng hành chân thật dặn dò về nhà uống thuốc cô không đành được phải mỉm cười nhẹ, bởi bà không biết cô là y tá! Bỗng bà ta chép miệng thở dài mắt nhìn ra cửa sổ, khi xe đang chạy vùn vụt. Bà băng quơ như than trách ông Trời:

- Mấy tháng rồi ông không nhỏ hột mưa cho nhà nông chúng tôi đỡ khổ! Thiệt ai cũng mong có mưa và mưa thật nhiều, mưa dầm dề vì ruộng lúa lúc nào cũng cần có nước đó mà, cò bị nắng hạn khô queo, cây đơm bông mà không kết trái nổi...

Bụng dạ Thu Bình cứ bào bọt, đầu óc cũng khó chịu mà vẫn nghe được mấy bà bạn hàng đem chuyện nhà kể cho nhau nghe. Đường dài mấy bà kể hết chuyện gia đình thì đem chuyện bâng quan thiên hạ sự ra mà nói. Đem con mẹ mít, con mẹ xoài ra mà kể cho nhau nghe... Thật sự cô chẳng biết ắt giáp gì, nhắm mắt dưỡng thần, cũng chẳng muốn nghe nhưng nó cứ lọt vào lỗ tai... Nào mấy "ông ba mươi" (ba mươi tối trời ám chỉ Việt cộng) đêm đêm mò về làng quê hẻo lánh phá hoại, như đào lộ, đắp mô... Có bà mắt lác liên nhìn trước ngó sau có vẻ sợ sệt rồi nhỏ giọng:

- Tháng vừa qua, trong thôn tôi họ lên về thu thuế bảo là xin tiền để nuôi cách mạng, bị một số dân trong ấp phản đối. Sau đó ông ấp trưởng trong thôn đã bị cắt cổ đeo bản án là bọn phản động, không hợp tác với Cách mạng...

Một bà há hốc miệng mở to mắt quên dè dặt, lớn giọng:

- Trời ơi, sao mà độc ác tàn nhẫn quá vậy? Sanh mạng của một con người đó, họ có phải là ông Trời đâu mà xử quyết (chết) người ta...

Rồi những chuyện giựt nợ, đánh ghen, con bà này ôm gói theo trai, bà kia tái giá... Xe vẫn chạy vùn vụt và gió vẫn thổi mạnh. Trời bỗng chuyển đen thui vì những đám mây khói đen từ đâu tụ lại giăng kín cả một vùng... Mưa bắt đầu rơi, mỗi lúc một nặng hột... Bác tài xế hãm tốc độ, cho xe chậm lại vì đường trơn. Cũng bà mong trời mưa hồi nãy lại cảm râm:

- Mèn ơi, muốn xe mau tới để kịp bán buổi chợ chiều, mà mưa như vậy chắc năm canh gà gáy mới tới nơi. Ông trời thiệt tình, đang nắng ráo bỗng dựng mưa làm chi cho khổ tui vậy nà!

Người đời bảo: "*Cái lười không xương nhiều đường lắt léo/ Cái miệng không vành nó méo tứ tung*" Hồi nãy bà ta cần nắng và mong trời mưa, bây giờ có mưa thì lại muốn nắng ráo...

Có bà trọng tuổi lên tiếng:

- Không biết ở sao cho vừa lòng người đây? "*Ở rộng người cười, ở hẹp người chê*..." Mỏi hồi nãy bây giờ muốn mưa, rồi giờ đây lại muốn nắng, và cả ông Trời mà bây giờ cũng dám cần nhân...

Chị kia chẳng những không giận vì bị rầy, mà còn cười hí hí:

- Bởi ông là Trời, có thể làm được mọi thứ mà. Không cần nhân không van xin ông sao được.

Màn cửa sổ xe bằng vải bị gió mạnh thổi bung lên. Mây hạ thấp, màu trời vẫn còn đen ngòm ngòm. Mấy người bị nước tạt vào ướt la oai oái. Bên ngoài những vệt chớp sáng lòe, sấm nổ đòn tan, rồi sấm rì rầm như rên rĩ và mưa vẫn rơi, mưa rơi ào ạt...

Những tiếng ồn ào vang rân của chú lơ vố ùng ùng vào thùng xe, tiếng động cơ của các loại xe làm Thu Bình tỉnh giấc. Rồi tiếng rao hỏi mua bán hàng, tiếng mời khách đi xe của mấy ông chạy xích lô máy, xích lô đạp... Cùng tiếng thúc hối mời mọc của những chuyến xe đò chuyển tiếp, chạy đưa hành khách về các thành phố khác, các tỉnh xa... Thu Bình uể oải đứng lên rời chỗ ngồi và bước xuống gọi xe về nhà. Vào đến cửa nhà, Thu Bình làm mặt tươi vui chào hỏi mẹ chồng đang ngồi luông, may áo. Bà Hải trề mắt kiếng trắng rộng vàng sang ánh, trườm nhìn con dâu. Bà dừng tay, tươi cười đứng lên:

- Ở Sài Gòn có thiếu thứ chi mà lần nào đi về con cũng tay xách, nách mang linh kính như vậy hết. Đi đường chắc con mệt mỗi lăm hả, thằng Bằng vẫn khỏe chớ? Thôi vào tắm rửa đi con, mẹ hâm đồ cho nóng rồi mẹ con mình cùng ăn. Từ sáng đến giờ mẹ chỉ ăn lật vặt chuối khoai nấu của bà bán rong, nên cũng chưa ăn cơm...

Thu Bình nhẹ giọng:

- Dạ thưa ảnh bình thường, ở nhà mẹ cũng khỏe và có gì lạ không mẹ? Con có mua ít khô cá bò mẹ thích, khô mực, và một ký tôm khô. Trong này có những không tươi bằng. Chúng con mua được ở những ghe lưới ở biển chở vào. Họ bảo là từ biển bắt được cá, mực, tôm... thì đem phơi ngay trên mui ghe, mui tàu nên ngon ngọt thịt lắm mẹ à.

Nhìn con dâu đầy lòng thương yêu, bà Hải chợt buồn chép miệng thờ dài nghĩ thầm: *"Vi mẹ con bà nghèo lại góa bụa, nên gia đình bên sui gia không bằng lòng gả con! Nhưng vì thương yêu Viết Bằng nên con nhỏ đã cãi lời cha mẹ, nhất định lấy con bà làm chồng... Tội nghiệp con dâu sau khi kết hôn gần như bị gia đình ruồng bỏ..."* Bà Hải thờ dài vừa coi lửa, vừa mở mấy gói khô, kẹo hạt điều, trái thanh long tươi màu hồng tím pha những đường gân xanh, còn tươi rói. Bà đem rửa xong để vào rổ cho ráo nước rồi đem cúng trên bàn Phật và bàn thờ chồng. Thấy dâu ôm áo quần đi ngang để vào nhà tắm, bà chợt lên tiếng:

- Khô và trái cây con mua thiệt tươi ngon và nhiều quá, hay mai chiều hãy về thăm đem tặng ông bà sui bên nhà đi con. Mẹ thấy cũng mấy tháng rồi con chưa về bên đó, dù sao cũng là cha mẹ... Con cái mà, đâu có giận lâu dữ vậy, con hãy về thăm đi, đừng để ông bà buồn thêm, và tưởng mẹ không cho con về...

Thu Bình châu đôi mày liễu, không giấu giếm mẹ chồng, buồn giọng:

- Thưa mẹ không cần mẹ à, thấy mặt con ba má con sẽ chẳng vui đâu! Vì họ đã không muốn đưa con gái này nữa! Kể từ khi con ưng anh Viết Bằng, bên nhà không chấp nhận chồng con, thì con đã là đứa con bất hiếu rồi. Con biết dù có làm gì chẳng nữa, thì cũng không thay đổi được tánh tình cố chấp của ba má con! Nói đến đó, Thu Bình ngã đầu vào vai mẹ chồng nức nở. Bà Hải cũng cảm thấy xốn xang buồn đau trong lòng vì hoàn cảnh bà, đã khiến cho con dâu phải phiền muộn. Bà rướm nước mắt, lấy tay vỗ nhẹ và vuốt lưng Thu Bình an ủi:

- Thôi nín đi con, đừng buồn nữa! *"Hùm dữ cũng không ăn thịt con"* Mẹ nghĩ rằng có một ngày không xa ông bà sẽ hồi tâm chuyển ý, thương yêu vợ chồng con như các anh các chị con bên nhà. Thôi đi tắm đi, tắm xong ra con sẽ thấy dễ chịu hơn...

Mặt trời chiều rắng đỏ sau những ngôi nhà lầu nhiều tầng cao. Nhưng vẫn còn len lỏi trải những vệt, những tia nắng ngũ sắc trên các mái nhà chập chùng bên kia đường. Và những tờ nắng yếu ớt chiếu trên lá hoa, trên cây lệ liễu có cành lá ẻo lả thướt tha của nhà hàng xóm, gié nhánh theo cơn gió đưa đẩy, như cợt đùa lao xao ở gần bụi chuối cơm sau hè. Từ chiếc "đuốt" làn nước mát rượi chảy rào rào trên da thịt. Trong tiếng nước chảy rào rào, róc rách... Thu Bình còn nghe văng vẳng bập bõm lời ca, điệu nhạc réo rắt gọi nhớ, gọi thương *"...Buồn nào hơn đêm nay, sầu nào hơn đêm nay, khi ngoài kia bão tố đầy trời... Có nhiều lúc muốn nói... như lct vào tâm tư... sẽ làm khổ ngày thơ... Đường về sao xa quá, cánh nhạn còn miệt mài cảm thấy mình đơn côi..."* Trái bồ kết bà Hải nấu đầy nồi kể từ ngày nhà có thêm con dâu. Nước bồ kết gội đầu sẽ sạch da, tóc sẽ đen mịn màng và óng mượt. Thu Bình sẵn có mái tóc đẹp trời cho. Sợi tóc mây đen thẳng, to, cứng và nhiều cả búng tay, dùng kẹp ba lá phải bẻ cong mới chứa hết tóc cô. Bà biết hôm nay con dâu đi thăm chồng về, lúc sang gội đầu bà dùng một nửa nước bồ kết, còn lại nửa để dành cho dâu về sẽ gội đầu.

Thu Bình biết tâm ý của mẹ chồng. Nhớ ngày xưa thuở còn đi học, cô thường dùng xà bông nước hiệu VO5 (của Mỹ) mua trong thương xá, hay những sạp bán đồ Mỹ ngoài chợ. Loại xà bông gội đầu này có nhiều mùi

thơm của mỗi màu sắc khác nhau, và cô thích nhứt mùi chanh. Giờ gội đầu với nước bồ kết thơm tho của mẹ chồng để dành. Đang xả tóc cho sạch lại với dòng nước mát chảy ro re, Thu Bình cảm động rướm nước mắt trước tấm lòng thương yêu chân thật của mẹ chồng. Bà lo lường cho dâu từ miếng ăn, giấc ngủ cùng những việc lặt vặt trong nhà, lúc nào bà cũng làm hết trước khi con dâu tan sở trở về nhà.

Hôm đó, Thu Bình nhớ mình để áo quần mặc rồi trong cái sọt chứa đồ dơ, để cuối tuần giặt luôn như bên nhà cha mẹ lúc cô chưa thành hôn. Nhưng chiều thứ sáu sau khi tắm, cô thấy quần áo dơ vào thấy sọt trống trơn, cô liền đi tới đi lui lên xuống nhà mát dáo dác tìm kiếm. Bà Hải ngừng may, trở kiếng nhìn con dâu:

- Vợ thằng Bằng tìm cái gì mà đi lên đi xuống hoài vậy con?
- Dạ con tìm áo quần dơ để trong sọt sao đâu mất tiêu vậy mẹ?

Bà Hải cười bảo:

- Lúc sáng mẹ gom đồ dơ lại giặt hết rồi, đang phơi lủ khủ ngoài sào phía sau nhà. Một chút nữa hết nắng, con ra coi khô chưa đem vào xếp cho ngay thẳng, má không thích mặc đồ ùi.

Thu Bình nhìn mẹ chồng ái ngại, như kẻ có tội nhỏ nhỏ:

- Thưa mẹ, hàng ngày ngoài may vá ra mẹ còn đi chợ nấu cơm cho con ăn thiệt hết sức bề bộn... Sau này đồ dơ cứ để cho con, mẹ đừng giặt nữa, con cảm thấy mình là kẻ có tội lỗi...

Bà trù mến nhìn con dâu:

- Có học, thiệt ăn nói làm mát lòng người. Trong nhà chỉ hai mẹ con thôi, có bao nhiêu cái áo cái quần dơ đâu? Sẵn tay thôi con, mẹ gom giặt một lần cho đỡ hao tốn xà bông, và tốn nước...

Thu Bình đang nghĩ ngợi, bỗng quay về thực tế khi nghe tiếng mẹ chồng vui vẻ nói rõ bên tai:

- Nếu con cảm thấy mệt thì vào nằm nghỉ một chút đi con, khi nào xong mẹ gọi ra ăn. Mẹ có hầm măng ta với giò heo, đậu xào, và tôm rim mặn với khóm và thịt ba rọi nữa đây.

Thu Bình nghĩ chắc là nắng gió đi đường xa làm mình bị nhức đầu, và lúc nóng, lúc lạnh cảm thấy không khỏe chút nào... Cô đến tủ y tế gia đình lấy hai viên thuốc cảm uống vào. Cô muốn tìm làm một việc gì đó, hay nói gì đó với mẹ chồng để quên đi cơn khó chịu trong người. Vì cô cố tình giấu bà đầu óc và bụng dạ mình đang bị ngầy ngật, bộn dạ không muốn ăn uống chi cả, nhưng sợ bà lo. Tay cầm xấp lụa may áo màu măng cụt, và lãnh trơn để may quần, Thu Bình đến gần mẹ chồng:

- Mẹ à, hôm đi chợ với anh Bằng thấy hai thứ này thích hợp từ màu sắc tới mình hàng, con mua về tặng mẹ may áo, quần. Mẹ cho người ta, hoặc bỏ đi mấy áo quần cũ lâu năm, mình vải giặt nhiều nên đã mỏng tanh hết rồi.

Bà Hải nhanh miệng nhìn dâu bảo:

- Bậy nà, quần áo chưa rách mà, con lại cứ mua lủ khủ, lần trước tụi bây mua cho, mẹ chưa may giờ lại mua nữa để đầy cả ngăn tủ...

Cầm hai xấp hàng để may áo quần lên ngắm nghía, bà mẹ chồng khen:

- Con khéo thiệt là sang mắt, khéo chọn màu cho người có tuổi như mẹ. Minh hàng tốt thật là nhẹ lại dịu, và mịn trần hà... Nhưng từ rày đừng mua nữa, con mua nhiều thứ quá, đầy tủ mẹ còn chưa may kia.

Thu Bình nhìn mẹ chồng thương cảm. Bà quen nếp sống chất mót, tần tiện để dành tiền nuôi con trong lúc học hành. Dù sau ngày Bằng ra làm có tiền, luôn gởi về cấp dưỡng hàng tháng để cho bà rộng rãi chi dùng, nhưng bà cũng không đá động tiền của con cho. Đến sau khi có dâu, mọi chi tiêu trong nhà Thu Bình giành trả hết, và mỗi tháng chồng gởi tiền về nàng cũng trao hết cho mẹ để bà tiêu dùng gì đó tùy ý... Hàng tuần mẹ con đi chợ, cô mua thêm nhiều thứ như tôm cá ngon, sườn heo, thịt bò, cùng những rau cải trái cây hiếm quý. Đôi khi cô mua xà bông giặt hiệu tốt, kem, bàn chải đánh răng, khăn để tắm, để lau mặt... Cô nghĩ mẹ chồng dù có tiền nhưng tiết kiệm chẳng dám mua sắm... Có mất mát chi đâu, những thứ đó cho bà và cô dùng, hoặc để nấu món ăn hàng ngày cho hai mẹ con...

Thu Bình cười bảo:

- Mẹ lúc nào cũng nói vậy, không chịu bỏ quần áo cũ xì từ tám mươi đời dương! Anh Bằng có dặn, hôm nào mẹ đi đâu vắng nhà con sẽ lấy bỏ hết đồ cũ, để mẹ may quần áo mới mà mặc.

Bà Hải cười ngất:

- Bậy, bậy... không được làm vậy đó đa! Vợ chồng bây thiệt nhiều chuyện, bộ hai đứa bây định toa rập với nhau để bức hiếp mẹ hả? Mặc quần áo cũ mẹ cảm thấy thoải mái hơn. Ở cũng được, để vài hôm nữa rảnh mẹ sẽ may...

.....

Mỗi ngày như mọi ngày làm việc theo giờ hành chính, từ khi Thu Bình được chuyển qua phần hành theo dõi về bệnh lý. Sáng nay thức dậy, cô cảm thấy đầu óc choáng váng chóng mặt, thân thể nặng nề, uể oải như không xoay chuyển nổi. Cô lại nằm xuống nghỉ một chút rồi lúc sau cũng phải ngồi dậy sửa soạn đi làm... Sau khi nhai miếng bánh mì nướng, cô cố hớp vài hớp nước cam cho đỡ bào bọt mà mẹ chồng vắt sẵn cho. Miệng đắng nghét, thật ra cô không muốn ăn uống chi cả, nhưng không ăn ngại mẹ chồng hỏi han lung tung, và lo lắng... Ngoài đường xe chạy dập diu vì là trọng điểm của buổi sáng. Vì thời gian nào ngoài đường cũng có người làm việc phải đến sở. Thu Bình chậm chậm đi vào cửa bệnh viện, bỗng đứng cô như ngột ngạt và toát mồ hôi lạnh!

Khi mở mắt Thu Bình thấy bạn bè và bác sĩ đứng chung quanh. Cô mới biết mình bị xỉu trước cửa phòng làm việc. Các đồng nghiệp, bác sĩ Trưởng khoa tới thăm hỏi lắng xẵng. Sau đó họ chúc mừng, chúc phúc là cô đã có thai. Tin vui lớn này khiến bà Hải không cầm được nước mắt hạnh phúc. Bà lật đật đến trước bàn thờ Phật đốt nén nhang và vọng ba hồi chuông cảm tạ Ông Trên và thỉnh cầu cho dâu và đứa cháu nội trong bụng đến ngày nở nhụy khai hoa được mẹ tròn con vuông. Rồi bà đến bàn thờ chồng nức nở lắm bầm kể lể với người quá cố, như đang nói chuyện với chồng đang ngồi trước mặt: "...Ba thằng Bằng ơi, ông có vui mừng không? Con dâu mình giỏi quá ông ơi, chúng ta sắp có cháu nội để nối dòng nối dõi họ nhà mình rồi đó ... Ông phải phù hộ cho vợ chồng chúng nó ăn đời ở kiếp với nhau, sanh con đàn cháu đống nghe ông... Nhớ khi tui buồn tui bảo là chúng ta chỉ có một đứa con, thì ông thường an ủi tui là: "Đừng có lo, chúng ta có con một nhưng sẽ có cháu bầy, một cây sẽ có trăm trái đó mà..." Tôi thật sự mãn nguyện lắm rồi, dù mai kia về bên kia thế giới có gặp ông tui cũng không cảm thấy mình có lỗi với cha mẹ, tổ tiên..."

Hai tháng sau ngày hay tin vợ có thai, Viết Bằng được nghỉ phép hai tuần về thăm. Khởi phải nói, dĩ nhiên là niềm hạnh phúc tràn ngập ngôi nhà bé nhỏ của mẹ con bà Hải...

Lâu lắm Thu Bình không về thăm nhà... Cha mẹ anh chị em bên nàng hờn giận vì nàng ưng lấy Viết Bằng, một người rể mà gia đình cho là không xứng đáng. Nàng cũng có tự ái, hờn lại cả gia đình nhứt định không về thăm, mặc dù đôi tuần mẹ chồng có nhắc nhở nàng phải về thăm cha mẹ. Nhưng nàng vẫn chưa chịu về. Vì mỗi lần nàng về thăm chỉ thấy không khí lạnh lùng đê nặng. Như cha bận xem sách, mẹ bận dạy người làm nấu ăn... Và chỉ vài câu chào hỏi lơ là, gần như xa lạ của những kẻ qua đường, rồi mọi người coi cô như người vô hình không ai buồn đếm xỉa tới! Đã như vậy thì Thu Bình nghĩ là về nữa để làm chi, vì cả hai bên đều không vui!

Viết Bằng ôm vai vợ tươi vui bảo:

- Em à, anh muốn cùng em qua thăm ba má bên nhà. Lúc trước thì khác, nhưng bây giờ thì thay đổi chớ, chúng mình sắp có con, ông bà sẽ có cháu ngoại... Lỗi cũng tại anh cả, anh xin lỗi đã khiến cho tình cảm gia đình em không tròn vẹn như xưa. Lần này anh muốn qua xin lỗi ba má và báo tin em có thai... Chắc ba má sẽ chuyển ý không còn hờn giận chúng mình nữa... Anh năn nỉ em mà, hãy nghe lời anh một lần này nữa thôi... Vậy chiều nay chúng ta qua thăm ba má nghe em...

Trước sự khuyên bảo thúc hối của mẹ chồng và sự nài khẩn của chồng, Thu Bình cuối cùng cũng chịu. Chiều hôm đó Viết Bằng lòng vui như mở hội đưa Thu Bình về thăm ông bà nhạc và báo tin vợ có thai. Viết Bằng tay xách hai chai rượu ngoại quốc, loại rượu mạnh vừa ngon vừa mắc tiền vì chàng biết cha vợ rất thích. Thu Bình xách nào trà tàu hiệu Ô Long thượng hạng, bánh hiệu LU ngon nổi tiếng, cùng nho tươi, và cam tàu cho mẹ... Hai vợ chồng bước vào nhà, thấy cha vợ đến chào hỏi khi ông đang ngồi trên ghé bàn xem báo. Ông trể mắt kiếng nhìn xem ai, rồi đẩy kiếng trở về chỗ cũ, lạnh lùng:

- Ờ, hai người mới đến đó à?

Tay vẫn cầm và mắt dán vào tờ báo, ông gọi vọng xuống nhà dưới:

- Bà nó đâu, nhà có khách lên tiếp đi...

Nói xong, ông Hải đứng lên đi vào bên trong. Má của Thu Bình dưới bếp đi lên, bà vừa ngạc nhiên vừa ái ngại nhìn hai vợ chồng con gái! Rồi như kẻ xa lạ như mới gặp lần đầu, nhưng bà chưa kịp chào lại thì Viết Bằng tươi nét mặt, mau miệng:

- Thưa má và gia đình vẫn khỏe, chúng con về thăm ba má và các anh chị...

Như sắc diện của chồng, bà ngập ngừng giây lát rồi nói trống:

- Ờ, ờ... đến rồi hả?

Thu Bình bước đến ôm chầm lấy vai mẹ ràn rụa nước mắt, khẩn cầu:

- Con nhớ mẹ lắm! Xin mẹ thương mà xin ba tha thứ cho con, con van lạy xin mẹ thương con. Mẹ sắp có cháu ngoại rồi mà cứ giận con hoài sao mẹ? Xin mẹ thứ tha đừng giận con nữa mẹ ơi...

Bà Mẫn gỡ tay con ra, không chút thương tình:

- Ông đã cảnh cáo rồi, không sao cãi lại được! Cho dù là những anh chị lớn mà đã làm lỗi cãi lại thì ông cũng đối xử như vậy thôi! Được rồi, cảm ơn hai người đã đến thăm, nhưng hãy về đi đừng làm ông giận mà sanh bệnh thì khổ cho gia đình này!

Không còn dần được nữa, Thu Bình lớn tiếng:

- Con không thể ngờ ba má đối xử với con còn hơn người dưng nước lã như vậy! Con cũng do ba má sanh ra mà... Con có làm gì xấu hổ gia phong hoặc gây nên tội lỗi gì đâu, sao ba má đối xử với con như vậy? Con bắt hiểu xin vĩnh biệt ba má...

Thu Bình lôi tay chồng ra cửa, trước sự tò mò lo sợ của bà người làm đứng ở cửa nhà bấp lén nhìn. Viết Bằng kéo vợ lại, chưa kịp mở miệng thì ông già vợ từ trong bước ra, giận dữ lớn tiếng:

- Tao đã nói lâu rồi, nhà này đã không có đứa con như mày, khi mày ưng thằng đó! Ai bảo mày đến đây để dạy đời và trách tao? Chúng bây hãy đi ra, xéo hết khỏi nhà tao... Và nhà này không thiếu, hãy đem ba cái quà cáp của tụi bây mua đó về đi. Tao không có đứa con như mày từ rày đừng léo hánh đến đây nữa...

Viết Bằng dùng dằng chưa chịu đi, Thu Bình dùng hết sức lôi chồng... Bằng bước theo, vì chàng biết vợ đang có thai, không nên để nàng dùng sức kéo chàng thêm nữa.

Bà Mẫn khóc nhìn theo con rể! Chị người làm khệ nệ chạy theo trả quà cáp của vợ chồng Thu Bình:

- Dạ thưa, ông bà bảo tôi đem quà này trả lại cho cô dượng.

Thu Bình nói trong nước mắt:

- Cho chị đem về nhà hết đi...

- Dạ thưa, tôi sợ nhận quà của cô sẽ bị ông bà cho nghỉ việc...

Thu Bình xác xao cõi lòng, đau khổ:

- "*Hùm dữ cũng không ăn thịt con*" Ba má tôi hận và thù ghét tôi đến như thế sao chị?

- Vâng thưa cô, tôi đã nghe ông cấm không cho anh chị nào liên lạc với cô, hoặc nhắc đến cô trước mặt ông bà. Nếu người con nào cãi lời thì sẽ bị từ giống như ông bà từ cô vậy...

Viết Bằng xách hai giỏ quà lủi thủi cùng vợ ra về... Cõi lòng Thu Bình tan nát! Nàng nghĩ như thế thì đã xong rồi! Nàng khóc suốt trên quãng đường về, và cơn thai hành khiến nàng ói mửa trên sân trước khi vào nhà. Bà Hải đang ngồi may lật đặt ngừng tay chạy ra dắt dẫu vào lảng xãng hỏi han rồi lẹ đi lấy nước cho dẫu uống, lấy khăn cho dẫu lau mặt...

Bà hỏi con trai:

- Sao hai đứa bây về sớm vậy? Mẹ tưởng ông bà giữ lại ăn cơm chiều rồi mới về chứ...

Thấy vợ thiếu nảo mặt mày tái mét xanh dờn, dặt dờ dờn dẫn như người bị bệnh lâu ngày. Bằng lật đặt nói dối với mẹ:

- Chúng con chưa đến nhà thì Bình bị thúc ói, trán đổ nhiều mồ hôi và kêu lạnh nên con đưa vợ con trở về nhà... Để hôm khác đến thăm cũng được, con nghĩ cần nấu chút gì cho vợ con ăn hả mẹ?

- Ờ, mẹ đã bắc lò nấu nồi cháo rồi. Tội nghiệp con nhỏ bị hành thai đã lâu rồi mà chưa hết...

Bà Hải không chút nghi ngờ, nên chẳng hỏi, hay thắc mắc gì khi nghe thằng con bảo chưa kịp đến nhà cha mẹ vợ thì vội quay về...

Trong phòng, Thu Bình nghe hết những lời đối đáp của mẹ và chồng ở bên ngoài... Nước mắt đầm đìa, nỗi buồn đau về sự lạnh nhạt từ bỏ của cha mẹ, dần vật tâm tư cô hơn là thai hành... Riêng Viết Bằng biết tất cả mọi chuyện từ lâu. Nhưng lờ đi cho qua mọi việc... vì anh những tưởng sau khi kết hôn rồi thì đâu cũng sẽ vào đó! Nghe tiếng thờ pho pho đều đều anh biết vợ đã ngủ. Mặt nàng hốc hác, eo xèo mệt nhọc vì đang mang thai, và nỗi buồn đang áp ủ cô! Nỗi thương cảm ngập lòng, anh nhẹ nhàng rón rén nằm xuống và hôn phớt lên trán, lên má nàng. Anh thở dài, thật sự không ngờ sự cố chấp quá đỗi của cha mẹ nàng! Nỗi cảm thông và thương yêu vợ càng nhiều hơn sau khi anh thấy cảnh hắt hủi, lạnh lùng, tàn nhẫn ruồng bỏ thẳng tay của cha mẹ đối xử với Thu Bình! Vì nàng phải cái tội yêu mà đã cãi lời cha mẹ đi kết hôn với anh! Với một kẻ có gia cảnh không môn đăng hộ đối với họ nhà vợ!

Viết Bằng lắc đầu nghĩ ngợi. Gia đình vợ anh tân tiến theo Tây học... Và bây giờ là thời buổi nào rồi mà cứ khư khư ôm lấy ý nghĩ "*Áo mặc sao qua khỏi đầu...*" hay là "*Cha mẹ đặt đâu con ngồi đó...*" Thu Bình trở giác vì bị chồng rọ rậy! Rồi nàng rúc đầu vào ngực chàng, hạnh phúc trong hơi hám nồng nàn ấm áp của chồng truyền sang và bao phủ căn buồng nhỏ.

Bỗng nàng nhừa nhựa thổ thê:

- Những gì xảy ra hôm nay bên gia đình em, anh thấy rồi đó... Vì yêu anh em đã chấp nhận tất cả! Em đã mất cả tình thân của cha mẹ anh chị bên nhà, giờ em chỉ còn có anh và đứa con sắp chào đời... Nếu mai sau anh có đổi dạ thay lòng thì đó là phần số của em... Vì anh em sẽ âm thầm chịu đựng tất cả!
Viết Bằng dùng môi bịt miệng vợ! Nắng cuối ngày nhạt nhòa chập choạng yếu ớt trải trên vụn vặt, trong giây phút nhá nhem giao tiếp giữa đêm và ngày! Màn đêm buông xuống đã nhường cho ánh trăng mười sáu nhấp nhánh tỏa ánh sáng khắp nơi.